

Sygn. akt III AUa 1347/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Ewa Stryczyńska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Beata Wachowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 grudnia 2022 r. w W.

sprawy R. L.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W.

o rozliczenie roczne i miesięczne emerytury policyjnej

na skutek apelacji R. L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 4 kwietnia 2019 r. sygn. akt XIII U 1315/18

uchyla punkt 1 zaskarżonego wyroku i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Okręgowemu w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych do ponownego rozpoznania pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie

o kosztach instancji odwoławczej.

Ewa Stryczyńska

sygn. akt III AUa 1347/19

UZASADNIENIE

Decyzją z 8 sierpnia 2018 r., nr (...), Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. dokonał rozliczenia rocznego policyjnej emerytury R. L.. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że w 2017 r. łączna kwota przychodu osiągniętego przez ubezpieczonego wyniosła 54.561,60 zł, a tym samym przekroczyła niższą kwotę graniczną przychodu ustaloną dla tego roku, tj. 35.522,10 zł. Kwota przekroczenia niższej kwoty granicznej przychodu wyniosła 19.039,50 zł, natomiast kwota zmniejszenia świadczenia ubezpieczonego nie może być wyższa od kwoty 6.636,59 zł, tj. od łącznej kwoty maksymalnego zmniejszenia z uwzględnieniem jej ograniczenia do 25% świadczenia w poszczególnych miesiącach rozliczanego roku. Tym samym organ rentowy uznał, że osiągnięta kwota przychodu uzasadniała zmniejszenie emerytury policyjnej R. L. o kwotę 6.636,59 zł. Organ wskazał, że porównując kwoty otrzymane w rozliczeniu rocznym z kwotami otrzymanymi w rozliczeniu miesięcznym korzystniejsze jest rozliczenie miesięczne. W związku z powyższym stwierdził, że nienależne świadczenie w kwocie 5.510,49 zł będzie potrącane z bieżącej emerytury po uprawomocnieniu się decyzji.

R. L. złożył odwołanie od powyższej decyzji. Zarzucił organowi rentowemu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanej decyzji, polegający na przyjęciu, że do kwoty osiągniętego rocznego przychodu

zaliczona jest kwota przychodu osiągniętego z działalności gospodarczej, mimo wystąpienia straty. Skarżący ze względu na trudną sytuację finansową wniósł o obciążenie kosztami procesu organ rentowy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie od odwołującego się na rzecz organu rentowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu organ wskazał, że z oświadczenia z 5 kwietnia 2018 r. wynika, że w 2017 r. z tytułu prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej odwołujący osiągnął przychód stanowiący podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w wysokości 30.693,60 zł. Z kolei z przesłanej przez firmę (...) Sp. z o.o. we W. informacji o przychodach w 2017 r. z 12 lutego 2018 r. wynika, że odwołujący się z tytułu umowy zlecenia łączącej go z tą firmą R. L. osiągnął we wskazanym okresie przychód w kwocie 23.868 zł. Łączna kwota przychodu osiągnięta przez odwołującego się w 2017 r. wyniosła 54.561,60 zł, a tym samym przekroczył on niższą kwotę graniczną przychodu ustalonego dla tego okresu, tj. kwotę 35.522,10 zł. Kwota przekroczenia niższej kwoty granicznej przychodu wyniosła 19.039,50 zł. Organ argumentował, że wskazana wyżej kwota 19.039,50 zł przekroczyła jednak łączną kwotę maksymalnego zmniejszenia wynikająca z zapisów ww. rozporządzenia. Zgodnie z przewidzianymi przez ustawodawcę ograniczeniami, kwota zmniejszenia emerytury odwołującego się nie może być wyższa od kwoty 6.636,59 zł, tj. od łącznej kwoty maksymalnego zmniejszenia z uwzględnieniem jej ograniczenia do 25% świadczenia w poszczególnych miesiącach rozliczanego roku.

Wyrokiem z 4 kwietnia 2019 r., w sprawie o sygn. akt XIII U 1315/18, Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie oraz orzekł o nieobciążeniu odwołującego się obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy ustalił, że decyzją z 1 września 2006 r. organ rentowy ustalił prawo do emerytury policyjnej R. L.. R. L. jako emeryt pozostał osobą aktywną zawodowo.

Z informacji przesłanej 12 lutego 2018 r. wynika, że R. L. z tytułu zatrudnienia przez firmę (...) Sp. z o.o. we W. osiągnął przychód za 2017 r. w wysokości 23.868 zł.

R. L. oświadczeniem z 5 kwietnia 2017 r. poinformował organ rentowy, że w 2017 r. z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej osiągnął przychód w wysokości 30.693,60 zł.

Na podstawie powyższej informacji o przychodach i oświadczeniu odwołującego się organ rentowy 8 sierpnia 2018 r. wydał decyzję o rozliczeniu rocznym z tytułu osiągniętych przychodów w 2017 r.

R. L. przedłożył informacje PIT za 2017 r. Łączna kwota przychodu osiągniętego przez ubezpieczonego z pozarolniczej działalności gospodarczej wyniosła 37.015,37 zł.

Z informacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oddział w S. wynika, że w okresie od 31 grudnia 2016 r. do 27 kwietnia 2017 r., od 19 czerwca 2017 r. do 29 listopada 2017 r., od 30 listopada 2017 r. do 30 stycznia 2018 r. R. L. z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej dokonał zgłoszenia do ubezpieczenia zdrowotnego.

Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie R. L. nie było zasadne.

Sąd Okręgowy przytoczył treść art. 41, art. 41b ust. 1-4, art. 49 ust. 1 ustawy z 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin oraz treść § 9 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z 2 sierpnia 2004 r. w sprawie rozliczenia rocznego i miesięcznego wypłaconych kwot emerytur lub rent inwalidzkich oraz sposobu ich zmniejszania, a następnie wskazał, że organ emerytalny słusznie ustalił, że łączna kwota przychodu osiągniętego przez odwołującego się w 2017 r. przekroczyła niższą kwotę graniczną przychodu (35.522,10 zł) o kwotę 19.039,50 zł. Kwota zmniejszenia emerytury odwołującego się nie może być wyższa niż 6.636,59 zł, stanowiącej łączną kwotę

maksymalnego zmniejszenia z uwzględnieniem jej ograniczenia do 25% świadczenia w poszczególnych miesiącach rozliczanego roku. Z tego względu Sąd Okręgowy stwierdził, że organ rentowy słusznie, mając na uwadze treść art. 49 ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej, zaskarżoną decyzją z 8 sierpnia 2018 r. zobowiązał odwołującego się do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia w kwocie 5.510,49 zł.

Apelację od powyższego wyroku złożył odwołujący się, zaskarżając go w zakresie w jakim doszło do oddalenia jego odwołania. Odwołujący się argumentował, że Dyrektor Zakładu Emerytalnego MSWiA w swojej decyzji z 8 sierpnia 2018 r. połączył oba osiągnięte przez odwołującego się w 2017 r. przychody, podczas gdy nie było podstaw do takiego łączenia. W ocenie odwołującego się podstawą do połączenia nie jest art. 41 ustawy zaopatrzeniowej, gdyż emerytura lub renta inwalidzka ulega zmniejszeniu dopiero w razie osiągnięcia przychodu z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego. Odwołujący się zauważył, że prowadząc działalność jako emeryt nie był objęty obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym. W tym bowiem wypadku składki na ubezpieczenie społeczne (emerytalne, rentowe, wypadkowe i chorobowe) są dobrowolne. Obowiązkowe są jedynie składki na ubezpieczenia zdrowotne. W 2017 r. odwołujący się nie odprowadzał natomiast z tytułu prowadzonej działalności pozarolniczej dobrowolnie składek na ubezpieczenia społeczne.

W odpowiedzi na apelację organ wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie od odwołującego się na rzecz organu kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadna o tyle, że prowadziła do wydania orzeczenia kasatoryjnego.

Nie ulega bowiem wątpliwości, że w sprawie nie została rozpoznana jej istota, a tym samym spełnione zostały przesłanki do wydania rozstrzygnięcia kasatoryjnego określone w art. 386 § 4 k.p.c., zgodnie z którym poza wypadkami określonymi w § 2 i § 3 sąd drugiej instancji może uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania tylko w razie nierozpoznania istoty sprawy albo, gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.

Pojęcie nierozpoznania istoty sprawy zawarte w przedstawionym wyżej przepisie dotyczy nierozpoznania istoty roszczenia będącego podstawą powództwa, czy też wniosku. Istota sprawy oznacza jej sedno, kwintesencję roszczenia dochodzonego pozwem, czy też objętego wnioskiem. Jest to jednocześnie pojęcie węższe niż rozpoznanie i rozstrzygnięcie sprawy w ogóle. Nie może być ono kojarzone z rozpoznaniem wyłącznie kwestii formalnych. Sąd Najwyższy w wyroku z 16 lipca 1998 r. (w sprawie o sygn. I CKN 897/97) wskazał, że nierozpoznanie istoty sprawy oznacza brak merytorycznego rozpoznania zgłoszonych w sprawie roszczeń. Oznacza to zaniechanie przez Sąd pierwszej instancji zbadania materialnej podstawy żądania, albo pominięcie merytorycznych zarzutów (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 23 września 1998 r., sygn. 11 CKN 896/98; z 23 września 1998 r., sygn. II CKN 897/98 i postanowienie z 19 grudnia 2012 r., sygn. II CZ 141/12).

Takie także stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z 12 września 2002 r. (sygn. IV CKN 1298/00) podnosząc, że pojęcie istoty sprawy, o którym mowa w art. 386 § 4 k.p.c. dotyczy jej aspektu materialnego i w tej jedynie płaszczyźnie może być oceniany zarzut jej nierozpoznania.

Będzie ono zachodzić wówczas, gdy sąd nie zbadał podstawy materialnej pozwu, jak też skierowanych do niego zarzutów merytorycznych i w swoim rozstrzygnięciu nie odniósł się do tego, co jest przedmiotem sprawy.

W wyroku z 22 kwietnia 1999 r. (sygn. II UKN 589/98) Sąd Najwyższy wskazał, że oceny, czy sąd pierwszej instancji rozpoznał istotę sprawy dokonuje się na podstawie z jednej strony analizy żądań pozwu, a z drugiej przepisów prawa materialnego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. W doktrynie utrwalony jest pogląd, że treścią powództwa, czy też wniosku jest żądanie urzeczywistnienia w konkretnym przypadku określonej normy prawnej przez wydanie orzeczenia sądowego określonej treści. Nierozpoznanie więc istoty sprawy sprowadza się do pozostawienia poza oceną sądu okoliczności faktycznych stanowiących przesłanki zastosowania norm prawa materialnego. Sąd Najwyższy w

postanowieniu z 26 listopada 2012 r. (sygn. III SZ 3/12) w sposób syntetyczny wskazał, że nierozpoznanie istoty sprawy zachodzi wówczas, gdy sąd pierwszej instancji: 1) rozstrzygnął nie o tym, co było przedmiotem sprawy bądź 2) zaniechał w ogóle zbadania materialnej podstawy żądania albo 3) pominął całkowicie merytoryczne zarzuty zgłoszone przez stronę, czy 4) rozstrzygnął o żądaniu powoda na innej podstawie faktycznej i prawnej niż zgłoszona w pozwie bądź też 5) nie uwzględnił (nie rozważył) wszystkich zarzutów pozwanego dotyczących kwestii faktycznych, czy prawnych rzutujących na zasadność roszczenia powoda.

Przenosząc te generalne uwagi na grunt rozpoznawanej sprawy uznać należy, że wskazana podstawa uchylecia wyroku Sądu pierwszej instancji została spełniona. Przez „nierozpoznanie istoty sprawy” w znaczeniu przyjętym w art. 386 § 4 k.p.c. należy w realiach niniejszej sprawy rozumieć zaniechanie przez Sąd Okręgowy zbadania materialnej podstawy żądania.

W niniejszej sprawie kwestię sporną stanowiło ustalenie, czy do sytuacji ubezpieczonego znajduje zastosowanie art. 41 ust. 1 ustawy z 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2022 r. poz. 1626 ze zm.; dalej jako „ustawa zaopatrzeniowa”). Przepis ten przewiduje, że w razie osiągnięcia przychodu z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego, emerytura lub renta inwalidzka ulega zmniejszeniu na zasadach określonych w art. 104 ust. 1a-6, ust. 8 pkt 1 i 2 oraz ust. 9 i 10 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, nie więcej jednak niż o 25% wysokości tej emerytury lub renty inwalidzkiej, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.

Zgodzić się trzeba z tezą, że w sprawie kluczowe było ustalenie, jaki przychód osiągnął ubezpieczony oraz czy przychód ten stanowi „przychód z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego” w rozumieniu art. 40 ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej.

Jednak nie była to jedyna kluczowa kwestia. Zgodnie bowiem z treścią art. 41 ust. 4 ustawy zaopatrzeniowej, przepisów ust. 1 i 3 nie stosuje się wobec osób, których emerytura stanowi co najmniej 75% podstawy jej wymiaru bez uwzględnienia podwyższenia z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą oraz wobec osób pobierających rentę inwalidzką z tytułu inwalidztwa powstałego wskutek wypadku pozostającego w związku ze służbą lub wskutek choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami bądź warunkami służby, z tytułu których przysługują świadczenia odszkodowawcze.

Tym samym nawet gdy ubezpieczony osiągnąłby przychód z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego (czego Sąd nie ustalił) oraz przychód ten przekroczyłby wartości wskazane w art. 104 ust. 8 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, to jego emerytura nie podlegałaby obniżeniu, gdyby obejmowała co najmniej 75% podstawy wymiaru.

W tym zakresie należało przede wszystkim dokonać oceny świadczenia emerytalnego ubezpieczonego, w szczególności co do tego, czy przekracza ono 75% podstawy wymiaru. Tymczasem Sąd Okręgowy nie odniósł się do tej kwestii. W konsekwencji uznać należało, że nie rozpoznał istoty sprawy.

Nierozpoznanie istoty sprawy polega na wydaniu przez sąd niższej instancji orzeczenia bez zbadania materialnej podstawy żądania oraz pominięcia merytorycznych zarzutów zgłoszonych przez stronę.

Sąd Apelacyjny miał przy tym na uwadze, że obecnie sąd odwoławczy nie ogranicza się do kontroli sądu pierwszej instancji, lecz bada ponownie całą sprawę, a kontrolując prawidłowość zaskarżonego orzeczenia, pełni również funkcję sądu merytorycznego, który może rozpoznać sprawę od początku, uzupełnić materiał dowodowy lub powtórzyć już przeprowadzone dowody, a także poczynić samodzielnie ustalenia na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji. Oznacza to, że w pierwszej kolejności sąd drugiej instancji powinien dokonać zmiany orzeczenia sądu pierwszej instancji (orzec reformatoryjnie), a dopiero w dalszej kolejności - w razie wystąpienia przesłanek

powołanych w art. 386 § 4 k.p.c. – uchylić wyrok i przekazać sprawę sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania (orzec kasatoryjnie).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, mimo że zgodnie z art. 386 § 4 k.p.c. uchylenie wyroku ma charakter fakultatywny i sąd drugiej instancji może orzec merytorycznie w razie nierozpoznania istoty sprawy przez sąd pierwszej instancji w rozstrzyganej sprawie zmiana merytoryczna zaskarżonego orzeczenia nie jest jednak możliwa.

Sąd Apelacyjny podkreśla, że w doktrynie i orzecznictwie słusznie zwraca się uwagę na związane z taką sytuacją ryzyko pozbawienia stron jednej instancji merytorycznej (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 13 listopada 2002 r., sygn. I CKN 1149/00). Rozstrzygnięcie niniejszej sprawy przez Sąd Apelacyjny oznaczałoby w rzeczywistości rozpoznanie sprawy tylko w jednej instancji, co uniemożliwiłoby poddanie orzeczenia kontroli instancyjnej przez sąd odwoławczy. Mogłoby to dać stronom podstawę do postawienia zarzutu pozbawienia ich prawa do zaskarżenia orzeczenia sądu odwoławczego w rozumieniu wynikającej z art. 78 i art. 176 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej zasady kontroli orzeczeń i postępowania sądowego.

Niezależnie od powyższego, merytoryczny charakter postępowania odwoławczego, nie oznacza, że sąd drugiej instancji pełni taką samą rolę, jak sąd orzekający w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, mimo że postępowanie apelacyjne jest postępowaniem merytorycznym, to ma ono przede wszystkim charakter kontrolny. Rozstrzyganie zatem po raz pierwszy określonych kwestii przez sąd odwoławczy, może prowadzić do pozbawienia stron możliwości zgłoszenia ewentualnych zarzutów dopuszczalnych tylko w ramach zaskarżenia w toku postępowania dwuinstancyjnego.

Respektowanie uprawnień stron wynikających z zasady dwuinstancyjności postępowania sądowego uzasadnia, w ocenie Sądu Apelacyjnego, uchylenie orzeczenia w przypadku uznania, że nie została rozpoznana istota sprawy.

Mając zatem na powyższe uwadze, Sąd Apelacyjny uznał, że w przedmiotowej sprawie doszło do nierozpoznania istoty sprawy, co w konsekwencji skutkowało uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem jej do ponownego rozpoznania. Ocena przez Sąd odwoławczy podniesionych w apelacji zarzutów stała się tym samym zbędna.

Jedynie na marginesie należy wskazać, że Sąd pierwszej instancji powinien był dokonać wykładni art. 41 ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej w zakresie pojęcia „działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego”. Na ten problem zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w uchwale z 23 maja 2017 r. (w sprawie o sygn. III UZP 4/17). Sąd Najwyższy odnosił się wprawdzie do ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy, jednak z uwagi na identyczność treści art. 40 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy i art. 41 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy poglądy wyrażone na kanwie powołanej uchwały są aktualne również w stosunku do analizowanej ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy.

Sąd Najwyższy zauważył, że w przeciwieństwie do ustawy emerytalnej, w ustawie o zaopatrzeniu emerytalnym brak definicji „działalności podlegającej ubezpieczeniu społecznemu” (w art. 104 ust. 2 i ust. 3 ustawy emerytalnej stwierdza się, że za tego rodzaju działalność uważa się „zatrudnienie, służbę lub inną pracę zarobkową albo prowadzenie pozarolniczej działalności” oraz „osiąganie przychodu z tytułu działalności wykonywanej za granicą”). Zdaniem Sądu Najwyższego jest to o tyle istotne, że odesłanie w art. 40 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym tylko do zasad zmniejszania nakazuje postawienie pytania, czy definicję „przychodu z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego” wynikającą z art. 104 ust. 2 i 3 można stosować także na gruncie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym.

Biorąc pod uwagę powyższe w analizowanym przez Sąd pierwszej instancji stanie faktycznym punktem wyjścia powinno być ustalenie, czy w sprawie nie znajduje zastosowania art. 41 ust. 4 ustawy zaopatrzeniowej, a dopiero w dalszej kolejności dokonanie wykładni wyrażenia „przychodu z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego” w rozumieniu art. 41 ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. uchylił punkt 1 wyroku Sądu pierwszej instancji i sprawę w tym zakresie przekazał temu Sądowi do ponownego

rozpoznania, zaś o kosztach postępowania apelacyjnego orzekł na podstawie art. 108 § 2 k.p.c., pozostawiając rozstrzygnięcie w tym przedmiocie Sądowi Okręgowemu.

Zgodnie z art. 15zzsl ust. 1 pkt 4 ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1842), w brzmieniu nadanym ustawą z 28 maja 2021 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2021 r. poz. 1090), obowiązującym od 3 lipca 2021 r., w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19 oraz w ciągu roku od odwołania ostatniego z nich, w sprawach rozpoznawanych według przepisów kodeksu postępowania cywilnego w pierwszej i drugiej instancji sąd rozpoznaje sprawy w składzie jednego sędziego. Zasada ta, zgodnie z art. 6 powołanej ustawy z 28 maja 2021 r., znajduje zastosowanie do wszystkich spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem jej wejścia w życie. Taki stan prawny, zważywszy

na datę wydania niniejszego orzeczenia, uzasadniał rozpoznanie przedmiotowej sprawy w składzie jednego sędziego, przy czym sprawy, które przed dniem wejścia w życie nowelizacji z 28 maja 2021 r. sąd rozpoznawał w składzie innym niż jednego sędziego, w dalszym ciągu prowadzone są przez tego sędziego, któremu sprawa została przydzielona jako referentowi, do zakończenia sprawy w danej instancji.

SSA Ewa Stryczyńska